

Fyrirbils er ongin vandi fyri, at Hósvík-arbygd verður avtoftað. Her er mynd av stóru dagrøktini í Hósvík.

Ovasta rað frá vinstri: Marni, Durita, Anita, Tóki, Sigurð, Gudrun, Katrin, Anna, Turid og leiðarin á dagrøktini, Kristina Nybo.

Annad rað rað frá vinstri: Durita, Karina, Anna Kristina, Magnus og Pauli.

Triðja rað frá vinstri: Dagrøktarmammur Dagný og Sóleyg, Áki, Fróði, Súsanna, Pól, Martin, Jonna, Rói og Sarita.

Tær trýggjar dagrøktarmammurnar vinstri-umegin: Ovast Gunnleig og niðriundir, Katrína og Alvílda.

Næstniðasta rað frá vinstri: Petra, Fríði, Teitur, Tummás, Bjørk og íslendingarnir, Gísli og Invar. Uttast situr lítla Vinnie og hyggur niðaneftir.

Í niðasta raði, sita: Irði undir Stefan, Birgit undir Pæturi og Boga og Ida undir Suna.

Barnagarð heldur enn dagrøkt

Í einum barnagarði hevði ikki verið líka lætt hjá børnum at dottið burturímillum í smædni, eins og tey høvdu lært betur at tosa, vóru tey fleiri saman, hvønn dag, heldur Kristina Nybo, ið hevur høvuðsábyrgdina av smábørnunum í Hósvík, meðan foreldrinu eru til arbeiðis

Orð: Høgni Mohr
Myndir: Jens Kr. Vang

Sjey dagrøktarmammur taka sær um dagarnar av teimum 40 børnunum, ið foreldrinu hava latið teimum at ansa. Stóra bygðarhúsið í lítlu bygðini er karmur um partar av virkseminum hjá hesum mongu børnum. Hvønn óðinsdag fara børn og dagrøktarmammur í Bygðarhúsi at hava tað, ið á námsfrøðimáli verður rópt, spælistova.

Hittast á hvørjum degi
Tað er nú kortini ikki so, at tað bert er á hesum degi, dagrøktarmommurnar hittast. Bygðin er lítill, so hóast tær hava børnini heima hjá sær sjálvum, hittast tær kortini meira ella minni tilvildarlígt á hvørjum degi. Spælistovudagurin liggur hinvegin í fóstum karmi. Tann morgunin, tey øll hittast har, verður avgjørt hvat gerast skal. Er veðrið til vildar, verður kanska farið oman í fjørana at finna ymiskt at líma á pappír og

prýða við litum.

Barnagarður betur
Sosíalúrin spurdi dagrøktarleiðarinnuna, Kristínu Nybo, um ikki grundarlag hevði verið fyri einum barnagarði, nú so nógv børn eru í bygðini.
– Eg hevði sjálv ynskt, at vit høvdu barnagarð í bygðini. Eg haldi, at tað er sunnari fyri børnini at vera savnað á einum stað, sigur hon, og leggur afturat, at í einum barnagarði hevði ikki verið líka lætt hjá børnum at dott-

ið burturímillum í smædni, eins og tey høvdu lært betur at tosa, vóru tey fleiri saman, hvønn dag.

Ov drúgvir dagar
Dagstovnaleiðari í Tórshavn gjørdi herfyri vart við, at dagarnir á stovninum mangan vóru ov langir hjá børnunum. Hósvík er onki undantak í hesum høpi. Kristina Nybo fegnast um, at hesin trupuleikin er kominn í brennidepil.
– Eg taki fult undir við leiðaranum á Litla Skógi í

Tórshavn. Hol er umsiðir farið á ein stóran svull, og einasti hátturin er kanska at skerja tímatalið hjá tí einstaka barninum. Dagrøktin skal hjálpa foreldrunum við barnansing, tí tey bæði noyðast út at klára dagin og vegin; hon er ikki til at avlasta foreldrinu, staðfestir leiðarin á dagrøktini í Hósvík.

Trupuleikin skal loysast

Kristina Nybo heldur, at arbeiðsgevarar kanska høvdu

verið noyddir at lagað seg eftir umstøðunum, varð tímatalið á stovnunum sett niður á t.d. 35. Hinvegin hevði hetta kanska havt tað við sær, at kvinnurnar vórðu ríknar heim aftur av arbeiðsmarknaðinum.

– Best hevði verið, um vit kundu loyst henda trupuleika við samskipti við foreldrinu, og tað vóni eg eisini, at vit kunnu, sigur Kristina Nybo at enda.